

vila. Nekaj enoletnih šarenk se je l. 1893. oddalo tudi na Koroško.

Zbor je vzel poročilo na znanje ter izrekel zahvalo poljedelskemu ministerstvu, deželni vladi, deželnemu za stopu in kranjski hranilnici za podporo družbi.

Odbornik g. Josip Lenarčič o proračunu za minolo in proračunu za prihodnje leto. Lansko leto so znašali skupni dohodki 78.302 gld. 54 kr., in koncem leta je ostalo v blagajnici 1289 gld. 54 kr. Premoženja je družba imela 38.694 gld. 51 kr. Zbor je brez ugovora računski sklep in bilanco ter proračun za prihodnje leto, ki kaže dohodkov 13.750 gld. Vse stroške bode mogoče pokriti s proračunjenimi dohodki in še ostane kacij 500 gl.

Na to se je v glavni odbor izvolil zopet z večino glasov knezoškofijski tajnik g. J. Šiška. (Dalje sledi.)

Kmetijske raznoterosti.

Običajne skušnje na tukajšnji podkovski šoli za kovače brez šole in učence podkovske šole vršile so se dne 27. in 28. junija t. l. pred izpraševalno komisijo, kateri načeloval je vodja šole dr. vitez Bleiweis Trsteniški, izpraševalci pa bili so c. kr. okrajni živinozdravnik Folakovsky in učitelj Šlegel. Dne 27. junija prišlo je k skušnji 14 kovačev, od teh delalo je skušnjo prvokrat 10 kovačev, 4 so jo ponavljali. Od teh kovačev pa je bilo le 8 toliko izvežbanih, da jim je komisija zamogla izročiti spričevala, 5 kovačev je propalo pri izpitu ter mora po preteku enega leta ponavljati skušnjo. Eden kovač je med skušnjo odstopil, ter hoče priti v šolo. Po narodnosti bili so vsi Slovenci in sicer 10 Kranjcev, 3 Štajarci, 1 Korošec. — Dne 28. junija delali so izpit učenci šole in sicer iz podkovstva in mesogledstva. Vsi so bili dobro izvežbani, 4 dobili so red „prav dobro“, 6 red „dobro“. Vsi učenci imeli so podpore, enemu naklonil je podporo v znesku 100 gld., vis. dež. odbor goriški, a moral je ostati celo leto v šoli. Vsi učenci so Slovenci, 9 Kranjcev, 1 Goričan. Sledeči učenci delali so izpit z prav dobrim uspehom: 1. Avsec Fran iz Pudoba, okraj Logatec. 2. Banič Mihael iz Sela, okraj Krško. 3. Stegnar Fran iz Podbrezja, okraj Kranj. 4. Zorè Anton iz Kamnika. Z dobrim uspehom pa: 1. Klobučar Vincencij iz Uršne sele, okraj Rudolfovo. 2. Zajc Fran iz Velikomražovo, okraj Krško. 3. Seručar Fran iz Zagojzda, okraj Litija. 4. Žorž Josip iz Podrage, okraj Postojna. 5. Ladiha Alojzij iz Trebnega, okraj Rudolfovo. 6. Vogrič Janez iz Ota-leža, okraj Tomin na Goriškem.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

O madjarski lojalnosti, bolje: nelojalnosti bi se dalo, žal! pač še mnogo govoriti, pa — pustimo stvar, ker stanja mi itak ne bomo zboljšali, ali pa predrugačili. A nekaj vendar le nečemo zamolčati, kar nam kaže prav očitno, da se Madjari svoje preteklosti prav čisto nič, prav za las ne sramujejo. L. 1891. smo v „Slov.“ ravno pod naslovom: „Madjarska lojalnost“ brali med drugim: „Kakor mnogi drugi narodi, tako so priredili tudi Madjari letos“ (1891., in kdo ve, če morebiti ne ravno hr-

vatski razstavi v Zagrebu nakjub) „nekakšno arheloško razstavo. Ali v tej razstavi niso bili izloženi predmeti iz prazgodovinske dobe, nego specijalno predmeti iz leta 1848., ki spominjajo vsi na ogersko revolucijo, ter je to prava revolucionarska razstava. Za kakšnega čudaka, kakor so Angleži, je to seveda že nekaj, ali za ostalo občinstvo je gotovo brez vsake vrednosti. Koga zanimajo podobe Košuta, katerega Ogri tako proslavljajo brez pravega pomena. Je li on kaj stalnega storil za Ogersko? Je li vreden renegat, kakor je bil Košut, da se proslavlja? Košut, rojen Slovak, ni zatajil samo svoje narodnosti, nego je celo grozno preganjal Slovane, zveste ogerske državljane ter hotel Hrvatsko zbrisati z zemljevida in potopiti jo v madjarskem morji. On se ni pregrešil samo kot upornik proti svojemu kralju, nego tudi kot nasilnik proti svojim sodržavljanom. Nikjer na svetu ne bi takega moža proslavljali, nego samo na Ogerskem je to mogoče, kajti to gre v prilog tudi današnji ogerskej proti narodnej politiki.“

„Med različno razstavnisko šaro, ki spominja na revolucijo, so tudi pisma puntarskega generala Görgeja. Znamenito je ono, v katerem pozivlje avstrijskega zapovednika trdnjave budimske, Hencija, da se uda s svojimi Hrvati; kajti če jih vjame žive, dal jih bo vse postreliti, kakor tudi njegovo (general-Hencijevo) vjeto rodovino. Kaj značilno za vodje madjarske revolucije je to pismo; ali tudi ono zapovednika Hencija, v katerem imenuje Görgeja izdajico in nezvestega vojaka. Čudno, da so Madjari izložili to pismo, ki jih vendar tako sramoti. Ali najskrajnejša drzovitost je to, da so se upali na beli dan z ono listino, s katero so proglasili 14. aprila leta 1849. vladarski rod Habsburški kot nepostaven za Ogersko, ki se ob enem razglasa za popolnoma samostalno izborna državo. Na tej listini so podpisi nekaterih še sedaj živih ogerskih magnatov. Tudi so v tej izložbi proglasili, s katerimi iščejo Ogri svojega novega vladarja. A za nameček je še tudi izložen proglas z dne 16. junija l. 1866., po katerem je bilo generalu Vetter-ju dovoljeno od kralja pruskega, da zbira honvedsko vojsko proti cesarju avstrijskemu. Če vse to pomislimo, potem moramo pritrditi, da je ta izložba razžaljiva bila ne le za vladarsko hišo, ampak tudi za vse nemadjarske narode na Ogerskem.“

Po ravno opisani razstavi soditi bi poslednjič Madjari še kmalu jeli trditi, da so bili oni l. 1848. in 1849. v pravici, ostale avstrijske dežele s presvitlem vladarjem vred pa v krivici. To so nekako pokazali oni že s tem, ker so že leto poprej (1890.) v Aradu postavili in razkrili spominek trinajstoriči tako zvanih „narodnih mučenikov“, ki so bili dne 6. oktobra 1849. l. ondi štirje ustreljeni, deveteri pa obešeni. Bili so pa to takorekoč kolodvoji madjarske puntarske vojske, vsi poprej nadčastniki v c. kr. vojni. (Za ime enega se še dobro spominjam, ki se je vojskoval popred na Laškem proti ondotnim puntarjem; med vojsko premeščen je bil na Ogersko, tam pa je sam vstopil v puntarsko vojsko in postal eden izmed poveljnikov. In ta je bil rodom celo Hrvat,